

Arrest

nr. 104 396 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Khomdan (district Kunduz in de gelijknamige provincie) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. U bent verloofd. Uw verloofde is in de hoofdstad Kabul woonachtig.

U heeft uw middelbaar onderwijs in 1388 (2009) afgemaakt. U liep school in het Sher Khan Lyceum in Kunduz. U volgde ook cursussen Engels en computer.

Anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan begon u in Kunduz te werken voor het lokale departement voor het "Ministry of Rural Rehabilitation & Development" (MRRD). U werd tewerkgesteld op de afdeling "technology" (of IT).

Toen u op een dag op weg was van het werk naar huis, werd u staande gehouden door Abdul Amin, een landbouwer uit uw dorp. Hij moest u een boodschap van de Taliban overbrengen. De Taliban wilden

dat u uw activiteiten voor het MRRD zou stopzetten en u bij hen aansluiten. U wist niet goed hoe u deze mededeling moest interpreteren en u zette uw werkzaamheden verder.

Iets later werd u op straat tegengehouden door drie of vier mensen van de Taliban. Op een vriendelijke maar dreigende manier herhaalden zij hun eisen: u moest het MRRD verlaten en deelnemen aan de heilige strijd van de Taliban tegen de buitenlanders in uw regio. Toen u thuiskwam vertelde u aan uw ouders wat er was gebeurd. Op uw aandringen kwam Abdul Amin, de man waarover eerder al sprake, naar uw huis en onthulde hij wie de mensen waren die hem hadden opgedragen de dreigementen aan u over te maken. Hij gaf u de namen Tawab (een dorpeeling van Khomdan), Alef Shah (die vaak in uw dorp kwam) en Said Rahman (een persoon uit een vlakbij gelegen dorp). Met die namen bent u naar de politie gegaan. Een tijd later vernam u dat de politie was overgegaan tot de arrestatie van Tawab en Alef Shah. Said Rahman werd aangehouden maar direct weer vrijgelaten.

Twee dagen nadat u het nieuws over de arrestaties vernam, werd het huis van uw familie door leden van de Taliban aangevallen. Uw broer werd in het been geschoten maar u kon via een raam ontsnappen. U ging zich bij uw buur Assadullah verschuilen. De volgende dag ging uw vader bij de politie aangifte doen van het incident. Daarna regelde uw vader een smokkelaar die u Afghanistan moest helpen ontvluchten.

De volgende dag reisde u naar Nimroz. Verder reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 13/03/2012 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u dreigen te vermoorden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een rapport van de Sher Khan school, een attest dat aantoont dat u Engels en computerlessen volgde, een kopie van uw badge bij het MRRD, twee documenten betreffende uw tewerkstelling bij het MRRD en drie documenten die de problemen met de Taliban moeten staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan uw beweerde problemen met leden van de Taliban. Op diverse punten is uw asielaanvraag immers vaag en summier gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

Vooreerst beweert u dat u drie namen aan de politie zou hebben gerapporteerd. De politie zou vervolgens zijn overgegaan tot de arrestatie van twee personen, Alef Shah en Tawab genaamd. Op de vraag wat er gebeurde met de derde persoon (Said Rahim), antwoordt u dat u dit niet weet. Dit is opmerkelijk. Eveneens opmerkelijk is dat u niet kan verduidelijken of Alef Shah en Tawab al dan niet nog in de cel zaten toen u Afghanistan verliet (CGVS, p.7). Hoewel u bijna een jaar geleden Afghanistan zou hebben verlaten, heeft u geen enkel nieuws over deze twee personen (CGVS, p.7). Dat uw familie geen informatie over deze personen heeft, is niet geloofwaardig. Tawab zou in uw dorp wonen en Alef Shah zou sterke banden met het dorp onderhouden (CGVS, p.7). Bovendien zou het dorp slechts zeventig of tachtig huizen tellen (CGVS, p.4), wat het nog onwaarschijnlijker maakt dat uw familie niet zou weten wat er bijvoorbeeld met Tawab gebeurd is. U argumenteert dat uw vader niet opgeleid is en dat hij de zaak niet meer volgt (CGVS, p.7), wat hiervoor geen afdoende verklaring biedt.

Vervolgens is het niet geloofwaardig dat u Afghanistan zou hebben verlaten nadat jullie huis door Taliban zou zijn aangevallen maar dat u, bijna een jaar later, niet kan zeggen of uw familie sindsdien al dan niet nog problemen met de Taliban heeft gehad (CGVS, p.9). Nochtans zou u een of twee keer per maand telefonisch contact met uw familie hebben (CGVS, p.9). Op de vraag of uw familie geen moeilijkheden kent met de families van de personen die zouden zijn gearresteerd, zegt u dat de familie van Tawab niet weet dat u degene bent die hem verklikt heeft (CGVS, p.10). Dit lijkt weinig logisch, daar u anderzijds ook verklaart dat het feit dat u de namen aan de politie gaf een van de redenen voor de aanval op jullie huis zou zijn geweest.

Ten derde kunnen ook bij het verhaal over deze aanval op het huis enkele kanttekeningen gearresteerd dat uw huis de volgende nacht aangevallen werd (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Voor het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat u niet weet wanneer ze gearresteerd werden, dat u later wel het nieuws over de arrestaties vernam en dat de Taliban uw huis, twee dagen nadat u dit vernam, zijn binnengevallen (CGVS, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet exact waren

(CGVS, p.11), wat opnieuw geen afdoend antwoord lijkt. Verder kan u niet verduidelijken of jullie huis door twee of (veel) meer personen van de Taliban werd aangevallen (CGVS, p.9). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u op eenvoudige wijze uit de handen van deze gewapende Talibs zou zijn ontsnapt (CGVS, p.8). Evenmin is het aannemelijk dat uw vader sinds zijn aangifte bij de politie, nog voor uw vertrek uit Afghanistan, niet meer zou hebben geïnformeerd naar een stand van zaken in het onderzoek (CGVS, p.10). Dat mensen hem zouden hebben afgeraden om de zaak verder op te volgen, is de weinig geloofwaardige verklaring die u hiervoor telkens geeft.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt u dat er negenentwintig werknemers zijn bij het departement in Kunduz (CGVS, p.3) maar u kent geen anderen die net als u problemen met de Taliban hadden. Bijgevolg kan de vraag worden gesteld waarom de Taliban net u viseerden. Uit uw verklaringen is gebleken dat u nauwelijks anderhalve maand voor dit departement van het MRRD zou hebben gewerkt. Als de Taliban werkelijk op zoek waren naar iemand die goed op de hoogte was van de dagelijkse werking van deze dienst, zouden zij wellicht op zoek zijn gegaan naar iemand met meer ervaring. Bovendien kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u een allesbehalve leidinggevende functie had. U verklaart dat u tot de dienst IT behoorde, die behalve u nog twee andere personen zou hebben geteld, waaronder uw leidinggevende. Dat u tot de dienst IT behoorde maar –in tegenstelling tot uw leidinggevende- niet eens toegang tot het internet had (CGVS, p.3), zoals u zegt, zegt overigens veel over het gewicht van uw functie.

Verder is het opmerkelijk dat u door de Taliban zou zijn benaderd maar dat u hiervan geen melding maakte op de werkvloer. Waarom u niet over de bedreigingen aan uw adres berichtte, is niet duidelijk: dat het uw eigen keuze en verantwoordelijkheid was om voor het MRRD te werken en dat men u niet tegen dergelijke zaken kon beschermen (CGVS, p.10), sluit niet uit dat u melding maakt van uw confrontatie met de Taliban. Voorts is het niet geloofwaardig dat u uw werkgever niet liet weten waarom u het werk verliet en dat uw werkgever nadien geen contact met u of met uw familie opnam om even te polsen naar wat er mogelijk aan de hand was (CGVS, p.10). Niet alleen uw werkgever werd niet op de hoogte gebracht, ook de leider van uw dorp (of malik) zou u nooit hebben aangesproken (CGVS, p.11). Nochtans hebben deze mensen vaak een bemiddelende rol. U verklaart dat u niemand meer kon vertrouwen, wat opnieuw niet overtuigt: u legt namelijk wel een attest van de dorpsouderen voor dat de problemen van uw familie dient te bevestigen.

Tot slot maakt u niet duidelijk wat de Taliban van u zouden hebben verlangd. U zegt enerzijds dat zij niet willen dat u voor de overheid werkt (CGVS, p.5). Anderzijds verklaart u dan weer dat zij wilden dat u, als ambtenaar van het ministerie, informatie over de werking en de werknemers van het ministerie aan hen zou doorgeven (CGVS, p.5). Vervolgens meent u dan weer dat de samenwerking wellicht hierin bestond dat u een zelfmoordaanslag tegen het ministerie zou moeten plegen (CGVS, p.5). Dit alles is weinig eenduidig. Als het Commissariaat-generaal hieromtrent enige duidelijkheid wil en u vraagt of u uw activiteiten voor de overheid moest staken, of dat u uw werkzaamheden net moest verder zetten en vanuit uw functie collaboreren met de Taliban, antwoordt u dat de Taliban dit niet duidelijk hebben gemaakt (CGVS, p.6). U stelt voorts dat de Taliban spraken over de jihad en dat ze vrijheid voor het land wilden (CGVS, p.6). Op de vraag wat zij u verder nog vertelden, zegt u dat u er niets van onthield en dat u het zich niet herinnert omdat u erg bang was (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat de Taliban u persoonlijk zouden hebben benaderd maar dat u niet kan verduidelijken wat deze mensen met u van plan waren.

Gezien de vaststelling dat u uw asielmotieven niet geloofwaardig maakt, kan u niet als vluchteling worden erkend.

Bovendien kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat in u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio Kunduz te vermijden. Zo stelt u dat uw verloofde en uw toekomstige schoonfamilie in Kabul wonen (CGVS, p.8). Bovendien heeft u uw middelbare studies afgemaakt en spreekt u behalve Pashtou en Dari ook wat Engels. Dergelijk opleidingsniveau is naar Afgaanse normen bovengemiddeld en geeft aan dat u ook in Kabul terecht moet kunnen om zich hier te vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15

juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw taskara, het attest van uw middelbare school en van het Tanweer computer en English Language Center bevestigen uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De badge van het MRRD en de brieven met betrekking tot uw aanstelling, bevestigen dat u kortstondig voor dit departement heeft gewerkt. Dat wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De documenten die moeten aantonen dat uw huis door de Taliban werd aangevallen, kunnen uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Geen van de documenten kan de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 EVRM, en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, kan worden vastgesteld dat in het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas geen elementen voorkomen die erop wijzen dat de beweerde vrees van verzoeker het lokale zou overstijgen. Verzoeker verklaart represailles te vrezen van de taliban omdat hij als personeelslid werkzaam was in een departement van het Afghaanse ministerie voor plattelandsontwikkeling. De beweerde vervolgingsfeiten beperken zich tot een aanval op het huis van verzoekers familie in het dorp Khomdan. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag op waarheid zouden berusten, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet over een intern vluchtalternatief kan beschikken. Luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land blijft (...). Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Indien volgens UNHCR regeringsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens echter van oordeel dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban dergelijke personen met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgaven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen. Het Hof verwijst hiervoor naar de richtlijnen van UNHCR van december 2010 die in tegenstelling tot de richtlijnen van juli 2009 in dit opzicht heel wat genuanceerder zijn (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99).

Gelet op het door verzoeker gebrachte asielaanvraag, de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, en de bij het administratief dossier gevoegde landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul. Er zijn verder geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Kabul *onredelijk* zou zijn in de zin van bovenvermeld artikel. Infra 2.2.3. zal blijken dat er evenmin elementen voor handen zijn die erop wijzen dat een dergelijke hervestiging *onveilig* zou zijn. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielaanvraag, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielaanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het verzoekschrift bevat geen objectieve argumenten die vermogen afbreuk te doen aan deze conclusie.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Sub 2.2.2. werd reeds aangehaald dat er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban in elk geval een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in Kabul. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielaanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat in het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift weliswaar uit een rapport van Amnesty International, doch uit de daarin opgenomen informatie kan evenmin worden afgeleid dat er zich heden in Kabul een situatie van willekeurig oorlogsgeweld zou voordoen die een toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER